

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր քսաներկուերորդը

Ճշմարտության բացահայտումը. ճանապարհորդություն Դանիել 11-ի միջով և Աստծո ժողովրդի սասանումը

Jeff Pippenger

2024-03-07

Երբ 1989 թվականին, վերջի ժամանակում, Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունից քառասունհինգ համարների լույսը բացվեց, ճշմարտության թշնամիները այնպիսի դիմադրություն ցուցաբերեցին, որը Աստծուն հնարավորություն տվեց հայտնել այն ճշմարտությունները, որոնք պետք է պաշտպանեին Դանիելի գրքի այդ հատվածի հիմնական դրույթները, և որոնք այնուհետև դարձան Սատանայի հարձակումների թեման ու կենտրոնը: Այդ պատմական շրջանում ճշմարտության և մոլորության շուրջ եղած այդ հակամարտությունը Սուրբ Հոգու կողմից գործածվեց՝ որոշ մարգարեական կանոններ նույնացնելու համար, որոնք պիտի առավել ևս աճեցնեին այն գիտությունը, որ բացվել էր, և այնուհետև պիտի փորձեին երկրի պատմության վերջին սերնդին: Մենք դիտարկում էինք «մարգարեության եռակի կիրառությունները» և այդ կիրառությունները նույնացնում էինք որպես հիմնական կանոն, որը հայտնվեց այն դիմադրության ընթացքից, որ Սատանան ներկայացրեց այդ անցյալ օրերին: Այդ վիճահարույց ընթացքը Քույր Ուայթի կողմից կոչվում է «սասանում»:

«Ինձ ցույց տրվեց Աստծո նախախնամությունը Իր ժողովրդի մեջ, և ինձ հայտնվեց, որ գտող, մաքրող ընթացքի կողմից դավանող քրիստոնյաների վրա եկող յուրաքանչյուր փորձություն ապացուցում է, որ նրանցից ոմանք խարամ են: Նուրբ ոսկին միշտ չէ, որ երևում է: Ամեն մի կրոնական ճգնաժամի ժամանակ ոմանք ընկնում են փորձության տակ: Աստծո շարժումը քշում է բազմություններին չոր տերևների պես: Բարգավաճությունը բազմապատկում է դավանողների մի զանգված: Նեղությունը նրանց մաքրում-հեռացնում է եկեղեցուց: Որպես մի դաս՝ նրանց հոգիները հաստատուն չեն Աստծո հետ: Նրանք դուրս են գալիս մեզնից, որովհետև մեզնից չեն. քանզի երբ նեղություն կամ հալածանք է ծագում խոսքի պատճառով, շատերը գայթակղվում են»: Վկայություններ, հատոր 4, 89:

«Սասանումը» տեղի է ունենում, երբ ճշմարտությունը Հուդայի ցեղից եղող Առյուծի կողմից բացվում է, և ապա ներկայացվում:

«Ես հարցրի այն ցնցման նշանակությունը, որ տեսել էի, և ինձ ցույց տրվեց, որ այն պիտի առաջանար այն ուղիղ վկայությամբ, որ առաջ է բերվում Լաոդիկեացիներին ուղղված Ճշմարիտ Վկայի խորհրդով: Սա իր ազդեցությունը պիտի գործադրի ընդունողի սրտի վրա և նրան պիտի մղի բարձրացնելու չափանիշը և հորդացնելու ուղիղ ճշմարտությունը: Ոմանք չեն տանելու այս ուղիղ վկայությունը: Նրանք պիտի ելնեն դրա դեմ, և հենց սա պիտի պատճառի ցնցում Աստծո ժողովրդի մեջ»: Early Writings, 271.

«Ճշմարտության» ներմուծումը միշտ ցնցում է առաջացնում, և այն ճշմարտությունը, որ ապակնիքվեց 1989 թվականին, հենց այդ էլ արեց: Ճշմարտության դեմ բերված դիմադրության օգուտներից մեկը եղավ այն կանոնների մի ամբողջության մշակումը, որոնց միջոցով հաստատվեց գիտության աճը 1989-ին հաջորդած տարիների ընթացքում: Այդ կանոնների մշակումը զուգահեռ է միլլերիտների ժամանակաշրջանում կանոնների մի ամբողջության մշակմանը: Աստվածաշնչյան մարգարեության բոլոր եռակի կիրառությունները նպաստում են վերջին օրերի իրադարձությունների հստակությանը:

Հռոմի և Բաբելոնի եռակի կիրառությունները հաստատում են այն հարաբերությունը, որ գոյություն ունի կնոջ և այն գազանի միջև, որի վրա նա նստած է և որի վրա իշխում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի պատմության ընթացքում, որն էլ միաժամանակ Աստծո գործադիր դատաստանի պատմությունն է Բաբելոնի պոռնիկի նկատմամբ:

«Ուխտի Հաղորդյալի համար ճանապարհի պատրաստող պատգամաբերի» և նաև «Եղիայի» եռակի կիրառությունները նույնականացնում են այն գործը և պատգամը այն երկու ժամանակահատվածներում, որոնք պատկերում են վերջին օրերում փորձաշրջանի փակումը: Առաջին ժամանակահատվածը սկսվում է Հայտնության տասնութերորդ գլխի առաջին ձայնով, որը ներկայացնում է կենդանիների քննչական դատաստանի սկիզբը Լաոդիկեական ադվենտիզմի համար, իսկ վերջին ժամանակահատվածը սկսվում է Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնով, որը ներկայացնում է Բաբելոնի պոռնիկի գործադիր դատաստանը:

Հռոմի և Բաբելոնի եռակի կիրառությունները ներկայացնում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի արտաքին պատմությունը, մինչդեռ Եղիայի և ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերի եռակի կիրառությունները ներկայացնում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի ներքին պատմությունը: Երեք Վայերի եռակի կիրառությունը նույնացնում է այն պատգամը, որն անցնում է երկու ժամանակահատվածներով էլ, որոնք միասին ներկայացնում են դատաստանի փակման շրջանը, որը սկսվում է Աստծո տնից, իսկ այնուհետև՝ Աստծո տնից դուրս գտնվողների վրա: Երեք Վայերը նույնացնում են, որ իսլամը վերջին անձրևի պատգամն է, և նաև դատաստանի այն գործիքը, որ Աստված գործածում է նրանց նկատմամբ, ովքեր ամբողջ մարդկության վրա պարտադրում են արևի երկրպագությունը: Դատաստանի ավարտը ներկայացնում է «Աստծո վրեժխնդրության օրերը»՝ թե՛ Նրա ուրացյալ եկեղեցու, թե՛ Նրա եկեղեցուց դուրս եղած ամբարիշտների վրա:

Երբ Հիսուսն առաջին անգամ Իր ծառայությունը սկսեց Նազարեթի ժողովարանում, Նա օգտագործեց Եսայիայի վաթսուներկերորդ գլուխը՝ սահմանելու Իր ծառայությունը, պատգամը և գործը, որոնք ներառում էին նաև Աստծո վրեժխնդրության ժամանակի նույնականացումը: Նրա ծառայությունը, պատգամը և գործը նախապատկերում էին հարյուր քառասունչորս հազարի ծառայությունը, պատգամը և գործը, որովհետև նրանք մարգարեաբար հետևում են Գառնին, ուր որ Նա գնում է:

Տեր Աստծու Հոգին ինձ վրա է, որովհետև Տերն օծել է ինձ, որպեսզի բարի լուր ավետեմ հեզերին. Նա ուղարկել է ինձ՝ բուժելու սրտաբեկներին, ազատություն հռչակելու գերիներին և բանտի բացվելը՝ կապվածներին. հռչակելու Տիրոջ հաճելի տարին և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը, մխիթարելու բոլոր սգավորներին. Միոնում սգավորներին նշանակելու, նրանց մոխրի փոխարեն գեղեցկություն տալու, սգի փոխարեն՝ ուրախության յուղ, տրտմության հոգու փոխարեն՝ օրհնության հանդերձ, որպեսզի նրանք կոչվեն արդարության ծառեր, Տիրոջ տնկարկ, որպեսզի Նա փառավորվի: Եվ նրանք պիտի շինեն վաղեմի ավերակները, պիտի կանգնեցնեն նախկին ամայությունները և պիտի նորոգեն ավերված քաղաքները՝ բազում սերունդների ամայությունները: Եվ օտարները պիտի կանգնեն ու արածեցնեն ձեր հոտերը, և օտարազգիների որդիները պիտի լինեն ձեր հողագործներն ու ձեր այգեգործները: Բայց դուք պիտի կոչվեք Տիրոջ Քահանաներ. մարդիկ ձեզ պիտի կոչեն մեր Աստծու Ծառաներ. դուք պիտի ուտեք հեթանոսների հարստությունը, և նրանց փառքով պիտի պարծենաք: Եսայիա 61:1-6.

Հիսուսը օծվեց Իր մկրտության ժամանակ, և այդ ճանապարհանիշը նախապատկերում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, երբ Սուրբ Հոգու օծությունը սկսեց իջնել նրանց վրա, ովքեր գիտակցեցին, որ վերջին օրերում ուշ անձրևի թափումը նախապատկերվել էր միլլերիտների պատմությամբ, որոնք այն հին ավերակներն էին, որ հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի կրկին շինեք, երբ նրանք վերադառնային Երեմիայի հին շավիղներին:

1888 թվականի ապստամբությունից բխող Քրիստոսի արդարության պատգամը դարձյալ դարձավ ներկա ճշմարտություն, և 1888 թվականի ապստամբությունից բխող պատգամը բարի լուրն էր, որն ունի կոտրված սրտերը կապելու գործություն, սակայն անգոր է բացելու նրանց կարծրացած սրտերը, ովքեր աչքեր ունեն տեսնելու, բայց չեն տեսնում, և ականջներ ունեն լսելու, բայց չեն հասկանում: 1888 թվականի ապստամբությունից բխող Քրիստոսի արդարության պատգամը նաև Լատդիկիային ուղղված պատգամն էր, որը այն ժամանակ կրկին հասավ՝ բացելու մեղքի գերին եղածների բանտի դուռը՝ Նրանով, Ով գործություն ունի բացելու այն դռները, որոնք ոչ մի մարդ չի կարող բացել, և փակելու այն դռները, որոնք ոչ մի մարդ չի կարող փակել:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին նրանք, ովքեր պետք է ներկայացնեին այդ բարի լուրերը, պետք է նաև հռչակեին Տիրոջ ընդունելի տարին և Աստծո վրեժխնդրության օրը: Տիրոջ ընդունության տարին նույնպես սկսվեց այդ ժամանակ, և Նա լիովին պատրաստ է ընդունելու մի լատդիկեցու ապաշխարությունը, մինչև Աստծո վրեժխնդրության օրը հասնի Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի հետ: Ապա Նրա վրեժխնդրությունը պիտի դրսևորվի մի եկեղեցու վրա, որը հրաժարվեց ճանաչել իր այցելության ժամանակը, և միաժամանակ սկսվում է Բաբելոնի պոռնիկի նկատմամբ առաջադիմական դատաստանը:

Նրա ընդունելության օրը Նա խոստանում է մխիթարել բոլոր սգավորներին, իսկ Երուսաղեմում սգացողները պատկերված են Եզեկիելի իններորդ գլխում: Նրանց մխիթարությունը կատարվում է Մխիթարիչի միջոցով՝ ստանալով վերջին անձրևի

պատգամը, որն այդ ժամանակ թափվում է նրանց վրա: Բայց միայն այն դեպքում, եթե նրանք ճանաչեն այդ անձրերը: Երբ նրանք տիրանան Միխիթարիչին և իրականացնեն հին ավերակ տեղերը շինելու գործը «տող տողի վրա» մեթոդաբանության միջոցով, ինչպես Եսայիայի հատվածում է պատկերված՝ որպես մարգարեության այն գիծը, որը ներկայացնում է սրբազան պատմության ամայացումը, մեկ այլ մարգարեական գծի վրա դնելու գործ, որն էլ պատկերում է մի ամայացում, այդ գործում նրանք կանգնեցնում են բազում սերունդների ամայությունները: Այնժամ «օտարները» կարձագանքեն սգավորներին, որոնք բարձրացվում են իբրև դրոշ, որպեսզի օտարները տեսնեն:

Քրիստոսի՝ Իր գործի և ծառայության հռչակումը, ինչպես ներկայացված է Եսայիա գրքի վաթսուներկերորդ գլխում, հարյուր քառասունչորս հազարի գործն ու ծառայությունն է: Այդ գործը պատկերվել է սրբազան բարենորոգչական շարժումներում, և 1989 թվականին հասավ վերջի ժամանակը, որը նախապես պատկերագրված էր բոլոր նախորդ «վերջի ժամանակներով»: Ինչպես Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարը ճանաչվեց որպես միլլերիտական շարժման հիմքն ու կենտրոնական սյունը, այնպես էլ Future for America շարժման հիմքն ու կենտրոնական սյունը Դանիելի գրքի տասներկերորդ գլխի քառասուներորդ համարն է: Միլլերիտների համար կենտրոնական սյան լույսը ներկայացված էր որպես Ուլայի գետի տեսիլքի լույս, իսկ Future for America շարժման համար կենտրոնական սյան լույսը ներկայացված էր որպես Հիդդեկել գետի տեսիլքի լույս:

«Դանիելը Աստծուց ստացած լույսը տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկելի ափերին՝ Շինարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր այն դեպքերը, որոնք կանխագուշակվել էին, շուտով իրականություն կդառնան»: Testimonies to Ministers, 112.

Երկու գետերով ներկայացված երկու տեսիլքների լույսը միմյանց հետ կապված է և կատարվում է վերջին օրերում: Նրանց փոխադարձ «կապը» ներկայացնում է մարդկային և աստվածային միավորումը, ինչը՝ հենց այն լուրն է, որ Քույր Ուայթը բազմիցս ներկայացնում է որպես Քրիստոսի լուր՝ այն համատեքստում, որ աստվածության հետ միավորված մարդկությունը չի մեղանչում: Երկու գետերը ներկայացնում են հենց այդ կապը:

«Կատարելապես կատարյալ հնազանդությունից պակաս ոչինչ չի կարող բավարարել Աստծու պահանջի չափանիշը: Նա Իր պահանջները անորոշ չի թողել: Նա ոչինչ չի պատվիրել, որ անհրաժեշտ չլինի մարդուն Իր հետ ներդաշնակության մեջ բերելու համար: Մենք պետք է մեղավորներին մատնանշենք՝ Նրա բնավորության իդեալը և առաջնորդենք նրանց դեպի Քրիստոս, որի շնորհով միայն կարելի է հասնել այդ իդեալին:»

«Փրկիչը Իր վրա վերցրեց մարդկության տկարությունները և ապրեց անմեղ կյանք, որպեսզի մարդիկ չվախենան, թե մարդկային բնության տկարության պատճառով չեն կարող հաղթահարել: Քրիստոսը եկավ մեզ «աստվածային բնության

մասնակիցներ» դարձնելու, և Նրա կյանքը հռչակում է, որ մարդկությունը, միավորված աստվածության հետ, մեղք չի գործում:»

«Փրկիչը հաղթեց, որպեսզի մարդուն ցույց տա, թե ինչպես նա կարող է հաղթել: Սատանայի բոլոր փորձություններին Քրիստոսը հանդիպեց Աստծո խոսքով: Վստահելով Աստծո խոստումներին՝ Նա զորություն ստացավ հնազանդվելու Աստծո պատվիրաններին, և փորձիչը չկարողացավ որևէ առավելություն ձեռք բերել: Ամեն փորձության Նրա պատասխանը սա էր. «Գրված է»: Այսպես Աստված մեզ տվել է Իր Խոսքը, որով կարող ենք դիմադրել չարին: Չափազանց մեծ և պատվական խոստումները մերը են, որպեսզի դրանց միջոցով մենք «աստվածային բնության մասնակիցներ լինենք՝ փախչելով այն ապականությունից, որ աշխարհում է ցանկության միջոցով»: 2 Պետրոս 1:4:»

«Հրամայեցե՛ք փորձվողին նայել ոչ թե հանգամանքներին, ոչ թե սեփական անձի տկարությանը, և ոչ էլ փորձության գործությանը, այլ Աստծո խոսքի գործությանը: Նրա ամբողջ ուժը մերը է: «Քո խոսքը, — ասում է սաղմոսերգուն, — իմ սրտում պահեցի, որպեսզի Քեզ դեմ չմեղանչեմ»: «Քո շուրթերի խոսքերով ես ինձ պահեցի կործանարարի ճանապարհներից»: Սաղմոս 119:11, 17:4»: Բժշկության ծառայություն, 181:

1798 և 1989 թվականներին գիտության աճը ներկայացնում էր Աստծո մարգարեական Խոսքի կապանքազերծումը: Նրա Խոսքը տալիս է այն զորությունը, որով կարելի է հաղթահարել, ինչպես Ինքն հաղթահարեց, և «Նրա կյանքը հռչակում է, որ մարդկությունը, միացած աստվածությանը, մեղք չի գործում»: Ուլայի գետի տեսիլքը Նրա հայտնության marah տեսիլքն է, որը ներկայացված է երկու հազար երեք հարյուր օրերի մարգարեությամբ: Հիդդեկելի գետի տեսիլքը մարգարեական պատմության chazon տեսիլքն է, որը ներկայացված է երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությամբ: marah տեսիլքը ներկայացնում է աստվածությունը, իսկ chazon տեսիլքը՝ մարդկությունը:

Հին Մեննարի երկու գետերը՝ Ուլայը և Հիդդեկելը, այսինքն՝ այն, ինչ այսօր հայտնի է որպես Տիգրիս և Եփրատ, ի վերջո միանում են Իրաքի հարավում գտնվող Շատր ավ-Արաբ ջրուղուն, և ապա Շատր ավ-Արաբը թափվում է Պարսից ծոցը: Հիսուսն օգտագործում է ֆիզիկականն ու բնականը՝ ներկայացնելու հոգևորը, և այն տեսիլքները, որոնք առնչվում են այդ երկու գետերին և այժմ գտնվում են իրենց կատարման ընթացքի մեջ, ներկայացնում են մարդկայինի և աստվածայինի միակցումը, որ տեղի է ունենում, երբ դրանք հասնում են դեպի ծով իրենց ճանապարհորդության ավարտին: Այս ճշմարտությունը հաստատվում է երկու մարգարեությունների սկզբում, որոնք ներկայացված են Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարների երկու տեսիլքներով: Մեկ տեսիլքը հարցն է, մյուսը՝ պատասխանը, և տրամաբանորեն դրանք չեն կարող բաժանվել:

Մարդկության տեսիլքը, որը նույնացնում է սրբաբանի և զորքի ոտնակոխ լինելը, սկսվեց մ.թ.ա. 677 թվականին, իսկ աստվածության տեսիլքը, որը նույնացնում է Քրիստոսի հայտնվելը, սկսվեց մ.թ.ա. 457 թվականին: Աստվածության և մարդկության

կապակցությունը ներկայացված է երկու հարյուր քսան տարիներով, որոնք միացնում են այդ երկու տեսիլքների երկու մեկնակետերը: Երկու հարյուր քսանը «մարդկության կապակցությունը աստվածության հետ» խորհրդանիշն է, և նույնը ներկայացված է նաև 1798 թվականին վախճանի ժամանակ գիտության աճի և 1989 թվականին վախճանի ժամանակ գիտության աճի կապակցությամբ:

1798 թվականին գիտության աճից բխած ձևակերպված լուրը առաջին անգամ ներկայացվեց Միլլերի կողմից 1831 թվականին (իսկ ապա՝ 1833 թվականին «Vermont Telegraph» թերթում): 1831 թվականը երկու հարյուր քսան տարի է 1611 թվականին Թագավոր Հակոբի Աստվածաշնչի հրատարակումից հետո: Թագավոր Հակոբի Աստվածաշունչը ներկայացնում էր Հին և Նոր Կտակարանների երկակի փաստաթուղթը: Այդ երկու հարյուր քսան տարիների սկիզբն ու ավարտը «կապեցին» աստվածային հրատարակությունը մարդկային հրատարակության հետ: Մարդկային հրատարակության տեղեկությունը բխում էր այն աստվածային լույսից, որ ապակնքվեց վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, և ապա ձևակերպվեց մարդկային գործիքի աշխատանքի միջոցով, որը սկսել էր այն հրատարակել 1831 թվականին: Դա աստվածային հրատարակություն էր՝ աստվածայնորեն կնքված լուրով, որը հետագայում ապակնքվեց մարդկության կողմից, և այնուհետև ներկայացվեց մարդկային գործիքի միջոցով: Աստծո խոսքում «publish» թարգմանված եբրայերեն բառը նշանակում է կանչել՝ աղաղակելու (դեպի), (լինել) հռչակավոր, հյուր, հրավիրել, հիշատակել, (տալ) անուն, քարոզել, հռչակել, արտասանել, հրապարակել: Միլլերը սկսեց հրապարակել իր լուրը 1831 թվականին, ապա 1833 թվականին այն բառացիորեն հրապարակվեց «Vermont Telegraph»-ում:

1989 թվականին գիտության աճից բխած ձևակերպված պատգամը առաջին անգամ հրատարակվեց 1996 թվականին («The Time of the End» ամսագրում), 1776 թվականին Անկախության հռչակագիր անունով հայտնի և այնուհետև 1789 թվականին Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների Մահմանադրություն անունով հայտնի երկու սրբազան փաստաթղթերի հրապարակումից երկու հարյուր քսան տարի անց: Այդ երկու հարյուր քսան տարիների սկիզբն ու ավարտը աստվածայնությունը կապում են մարդկության հետ, և դա կատարվում է 1776 թվականից սկսած այդ երկու աստվածային փաստաթղթերի հրապարակման միջոցով: Երբ Դանիելի գիրքը վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, բացվեց, այն ձևակերպված պատգամը, որ իրականություն էր դարձել մարդկային գործիքի աշխատանքի միջոցով, հրատարակվեց 1996 թվականին: Հերթականությունն այսպիսին էր՝ աստվածային հրապարակում, ապա՝ բացում, և ապա՝ մարդկային հրապարակում:

Վերջի երկու ժամանակներում ճշմարտության երեք քայլերը նույնացվում են: Երկուսն էլ սկսվում են աստվածային հրատարակությամբ՝ որպես առաջին քայլ, իսկ աստվածային պատգամը բացատրող մարդկային հրատարակությունը վերջին քայլն է: Միջին քայլն այն է, երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում է այդ առանձնահատուկ պատմության համար տրված աստվածային պատգամի կնիքները, և դրանից հետո ընտրում է մարդկային գործիք՝ հավաքելու այն լույսը, որ բացվեց աստվածային

փաստաթղթից: Երբ կնիքների բացվելը տեղի է ունենում, ըմբոստություն է դրսևորվում ամբարիշտների կողմից, որոնք չեն հասկանում գիտության ավելացումը: Այսպիսով, աստվածային հրատարակությունը ներկայացվում է եբրայական այբուբենի առաջին տառով, գիտության ավելացումը ներկայացվում է տասներեքերորդ տառով, որտեղ ըմբոստությունն է դրսևորվում, իսկ այդ պատմության համար հատուկ աստվածային պատգամի մարդկային հրատարակությունը եբրայական այբուբենի վերջին տառն է, և այս երեք տառերը միասին նշանակում են «ճշմարտություն»:

Ուլայի և Հիդդեկելի գետերի տեսիլքները, որոնք այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, ցույց են տալիս, որ վերջին օրերում երկու գետերից եկող գիտության աճը միավորվում է՝ ապացուցելու համար, որ մարդկության հետ միավորված աստվածությունը չի մեղանչում: Դանիելը, գտնվելով Ուլայի գետի մոտ, ստացավ այն տեսիլքը, որը ներկայացնում է Քրիստոսի հայտնությունը 1844 թվականին՝ երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության ավարտին:

Եվ ես մի տեսիլքում տեսա. և եղավ, երբ տեսա, որ ես Շուշանում էի՝ պալատում, որը Ելամի նահանգում է. և ես մի տեսիլքում տեսա, և ես Ուլայի գետի մոտ էի: Դանիել 8:2.

Դանիելը, գտնվելով Հիդդեկել գետի մոտ, ստացավ այն տեսիլքը, որը ներկայացնում է մարգարեական պատմության երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների տեսիլքը:

Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին էի: Դանիել 10:4.

Այնուհետև Գաբրիելը տասնչորսերորդ համարում բացահայտեց Հիդդեկել գետի խազոն տեսիլքի նպատակը:

Եվ այժմ եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է: Դանիել 10:14.

Ուլայի գետի մոտ տրված տեսիլքը բացահայտում է Քրիստոսի «երևույթը» (աստվածությունը), երբ Նա 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հանկարծ եկավ Իր տաճարը: Այն ներկայացնում էր «աստվածության» մուտքը միլլերիտների տաճար (մարդկություն) այդ օրը՝ Քավության օրվա համար, այսինքն՝ «մեկ դարձնելու» օրվա, որը ներկայացնում է աստվածության և մարդկության միավորումը: Հիդդեկելի գետի մոտ տրված տեսիլքը ցույց է տալիս, թե ինչ պիտի պատահի Աստծո ժողովրդի հետ (մարդկություն) վերջին օրերում:

«Երևույթի» տեսիլքի սկիզբը մ.թ.ա. 457 թվականն էր: Դա երկու հարյուր քսան տարի անց էր այն մարգարեական ժամանակաշրջանից, որը նույնացնում էր սրբաբանի և զորքի ոտնակոխ լինելը և որը սկսվել էր մ.թ.ա. 677 թվականին: Երկու հարյուր քսան տարիների ավարտը, որոնք կապված էին երկու տեսիլքների սկզբնակետում, նշանավորվեց Հրաշալի Թվարարի կողմից, որը նաև Հաբակուկ 2:20-ում Հրաշալի Լեզվաբանն է:

Սակայն Տէրը Իր սուրբ տաճարում է. թող ամբողջ երկիրը լռի Նրա առաջ:
Ամբակում 2:20:

Մարդկության և աստվածության կապը, որ սկզբում ներկայացված էր երկու մարգարեությունների ելակետերով, նրանց փոխադարձ ավարտների մեջ նույնացվեց այն գլխով և համարով, որոնք նկարագրում էին աստվածության հայտնվելը՝ հանկարծակի գալով այն տաճարը, որ Ինքն էր կառուցել այն քառասունվեց տարիների ընթացքում, որոնք սկսվել էին վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, և ավարտվել քառասունվեց տարի անց՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Չգիտե՞ք, որ դուք Աստծու տաճարն եք, և որ Աստծու Հոգին բնակվում է ձեր մեջ: Եթե մեկը ապականի Աստծու տաճարը, Աստված էլ նրան պիտի կործանի. որովհետև Աստծու տաճարը սուրբ է, և այդ տաճարը դուք եք: Ա Կորնթացիներին 3:16, 17.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, «երևման» տեսիլքին համապատասխան, Ամբակումը ճանաչեց, որ Տէրը գտնվում էր Իր սուրբ տաճարում: Նա քառասունվեց տարում կանգնեցրեց այն տաճարը, որը երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի ավերված և ոտնատակ տրված էր եղել:

Եվ նրան ասա՝ ասելով. Այսպես է ասում Զորքերի Տէրը. Ահա այն Մարդը, որի անունն է՝ Շառաւիղը. և նա պիտի բուսնի իր տեղից, և նա պիտի շինի Տիրոջ տաճարը: Այո՛, նա պիտի շինի Տիրոջ տաճարը, և նա պիտի կրի փառքը, և պիտի նստի ու իշխի իր աթոռի վրա, և պիտի լինի քահանա իր աթոռի վրա. և խաղաղության խորհուրդը պիտի լինի նրանց երկուսի միջև: Եվ պսակները պիտի լինեն Հեղեմի, և Տովիայի, և Եդայիայի, և Սովոնիայի որդի Հենի համար՝ ի հիշատակ Տիրոջ տաճարում: Եվ նրանք, որ հեռու են, պիտի գան և շինեն Տիրոջ տաճարում, և դուք պիտի գիտենաք, որ Զորքերի Տէրն է ինձ ուղարկել ձեզ մոտ: Եվ սա պիտի լինի, եթե դուք ջանասիրաբար հնազանդվեք ձեր Տեր Աստծու ձայնին: Զաքարիա 6:12–15.

Հովհաննես 2:20-ում, այն բանից հետո, երբ Քրիստոսը մաքրեց տաճարը, ինչը, ըստ Քույր Ուայթի, Մաղաքիայի երրորդ գլխի կատարյալ իրագործումն էր, ինչպես և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը:

Յիսուս պատասխանեց եւ նրանց ասաց. Քանդեցէ՛ք այս տաճարը, եւ երեք օրուայ մէջ ես այն կը վերականգնեմ: Այն ժամանակ հրեաները ասացին. Քառասունվեց տարի այս տաճարը կը շինուէր, եւ դու այն երեք օրուայ մէջ պիտի վերականգնե՞ս: Բայց նա իր մարմնի տաճարի մասին կը խօսէր: Յովհաննէս 2:19–20.

Մաղաքիա մարգարեի երրորդ գլխի կատարման մեջ Քրիստոսը հանկարծ եկավ Իր տաճարը, երբ Իր ծառայության սկզբում՝ Հովհաննեսի ավետարանի երկրորդ գլխում, մաքրեց տաճարը, ինչը նախապատկերում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Հովհաննեսի ավետարանի երկրորդ գլխում Քրիստոսի կողմից տաճարի մաքրումը, և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, Մաղաքիա մարգարեի երրորդ գլխի կատարումն էին: Հովհաննեսի ավետարանի ԵԴԿՈՒ գլխում և ՔՍԱՆԵԴՈՐԴ համարում մեզ տեղեկացվում է, որ մարդկային տաճարը կառուցվել էր քառասունվեց տարում, իսկ

աստվածային տաճարը կանգնեցվեց երեք օրում: Մարդկային տաճարը միայն այն ժամանակ է դառնում Ամբակումի «սուրբ տաճարը», երբ աստվածությունը հանկարծ գալիս է նրա մեջ, ինչպես եղավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, որովհետև մարդկության հետ միավորված աստվածությունը չի մեղանչում: Մենաարի երկու մեծ գետերի տեսիլքները ներկայացնում են այն ճշմարտությունը, որ մարդկությունը՝ միավորված աստվածության հետ, չի մեղանչում:

Մենք մեր քննությունը Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի վերաբերյալ կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, կառուցվում եք իբրև հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, ընդունելի Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ա Պետրոս 2:5.